

per email: info@provinciegroningen.nl

Provincie Groningen

Loket VTH

p/a Postbus 610

9700 AP Groningen

Nijmegen, 1 juni 2021

Uw referentie: K1822/2021-031071/h

Onze referentie: RWE-Ontwerpbeschikking_Zienswijzen_MOB

Betreft: Aanvulling zienswijzen met betrekking tot het MER ontwerpbeschikking kolen/ biomassacentrale, RWE Eemshaven Holding B.V.

Geacht college,

Op 7 mei 2021 hebben wij u een zienswijze doen toekomen op uw ontwerp-besluit strekkende een revisie van de omgevingsvergunning RWE Eemshaven Holding II B.V. voor het veranderen en in werking hebben van een inrichting. In dit schrijven treft u een aanvulling van deze zienswijze, waarin wij willen wijzen op recent ontstane jurisprudentie en de consequenties daarvan voor het betreffende ontwerp-besluit.

Een centrale aanname in het onderhavige ontwerp-besluit is dat de stikstofdepositie zal afnemen in de betrokken Natura-2000 gebieden in Nederland en Duitsland. Zoals wij reeds in onze zienswijze hebben aangedragen betreft dit een fictieve afname. De gestelde afname van de uitstoot van ammoniak bestaat enkel op papier. Immers, feitelijk is er op dit moment al geen sprake van een significante uitstoot van ammoniak en deze zal dan ook *niet* afnemen in de nieuwe situatie. Dit heeft tot gevolg dat de gestelde daling van stikstofdepositie niet navolgbaar is. In plaats daarvan zal in werkelijkheid wel degelijk een toename plaatsvinden van de stikstofdepositie. Dat deze feitelijke situatie het uitgangspunt dient te zijn is eveneens aangevoerd in de zienswijze. Volledigheidshalve verwijzen wij ook naar uw eigen beleidsregels inzake intern en extern salderen. Op grond van art. 5, vijfde lid van de beleidsregels stelt uw college eveneens dat bij de beoordeling van een aanvraag als uitgangspunt alleen gebruik wordt gemaakt van de in de toestemming opgenomen N-emissie in de referentiesituatie, voor zover de capaciteit aantoonbaar *feitelijk* is gerealiseerd.

Eveneens is in de zienswijze van 7 mei 2021 aangevoerd dat naast de feitelijke toename van stikstofdepositie ook onder meer de feitelijke staat van instandhouding van de betrokken natuurgebieden in de beoordeling moet worden meegewogen. Zo concludeerden wij op basis van ecologische inzichten dat nu de (lichte) toename van stikstofdepositie plaatsvindt in reeds overbelaste Natura 2000-gebieden verde-

re milieuschade niet valt uit te sluiten.¹ Zelfs al zou worden uitgegaan van een gelijk blijven van stikstofdepositie is verslechtering niet uit te sluiten. Gezien de huidige staat van de natuurgebieden en de ernstige mate van overbelasting ten gevolge van stikstofdepositie betekent in dit kader stilstand al achteruitgang (zie zienswijze 7 mei 2021, blz. 8-11). Dit laatste is recent nogmaals bevestigd in het wetenschappelijke rapport *“Effecten van stikstofdepositie nu en in 2030: een analyse”* van ecoloog en deskundige dhr. R. Bobbink (zie bijlage 1).

Uw college heeft echter dergelijke ecologische inzichten en gegevens niet betrokken in uw beoordeling. U heeft het ontwerp-besluit simpelweg gebaseerd op een papieren vergelijking tussen de toename en (fictieve) afname van de stikstofdepositie. Dat met een dergelijke vergelijking niet kan worden volstaan is recent bevestigd in twee uitspraken: uitspraak van Rechtbank Limburg op 20 mei 2021, zaaknr. AWB/ROE 19/2260 en uitspraak van Rechtbank Limburg op 19 mei 2021, zaaknr. ROE 18/2813 Natuur SC (zie bijlage 2+3). In beide zaken concludeert de rechtbank dat het bevoegd gezag in kader van art. 6, derde lid Habitatrichtlijn niet kan volstaan met de enkele vergelijking van de toename en afname, maar *“dat deze zich ook moet vergewissen van de staat van de instandhouding en instandhoudingsdoelstellingen van de betrokken Natura-2000 gebieden, in hoeverre daarvoor herstel- en verbetervoorstellen gelden, in verband daarmee andere maatregelen (moeten) worden getroffen en wat daarvan het te verwachten resultaat is (r.o. 22; r.o. 14).”* Het eindresultaat van de passende beoordeling moet volgens de rechtbank mede in het licht van art. 6, eerste en tweede lid van de Habitatrichtlijn worden gezien en gemotiveerd.

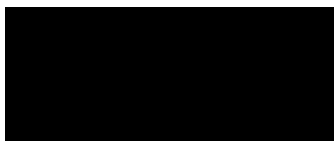
U stelt (abusievelijk) dat de stikstofdepositie als gevolg van het voornemen niet toeneemt ten opzichte van de stikstofdepositie die wordt veroorzaakt door de reeds vergunde activiteit. Gelet op bovenstaande uitspraken is dit echter geen deugdelijke motivering voor uw conclusie dat negatieve effecten op de instandhoudingsdoelstelling op voorhand zijn uit te sluiten. Los van het feit dat de fictieve aanname niet navolgbaar is, vergt het ontwerpbesluit in elk geval een motivering waarin de stikstofdepositie als gevolg van het veranderen van de inrichting wordt gezien in het licht van eventuele verbeter- en herstelvoorstellen, in verband daarmee andere getroffen maatregelen en het resultaat daarvan. Daarbij dient u zich ook te vergewissen van de staat van instandhouding en instandhoudingsdoelstellingen van de betrokken gebieden. Nu een dergelijke motivering geheel ontbreekt kunt u niet over gaan tot verlening van de vergunning zoals voorzien in het ontwerp-besluit.

Volledigheidshalve merken wij op dat een dergelijke motivering ook vereist is ten aanzien van de betrokken Duitse Natura 2000-gebieden. Zoals reeds bekend kan het Nederlandse bevoegd gezag alleen een vergunning verlenen, indien het tevens de zekerheid heeft verkregen dat het project de natuurlijke kenmerken van de buiten Nederland gelegen Natura 2000-gebieden niet aantast. In de uitspraak van de Afdeling Bestuursrecht van de Raad van State van 16 april 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:1312) oordeelde de Afdeling nog dat met toepassing van het Duitse beoordelingskader een dergelijke zekerheid was verkregen. Het Duitse beoordelingskader hanteerde destijds een afbakeningscriterium van 7,14 mol/ha/jaar. Naar Duits inzicht zou er geen causaal verband bestaan tussen de emissie vanwege het project en de berekende depositie, voor zover deze onder dit criterium zou vallen. Met de uitspraak het Europese Hof van Justitie van 17 november 2018 (ECLI:EU:C:2018:882) is de rechtmatigheid van dit beoordelingskader echter vervallen. Immers voldoet het hanteren van een dergelijk afbakeningscriterium niet aan de vereisten van een passende beoordeling en resulteert deze benadering niet de in benodigde zekerheid om significant negatieve effecten uit te kunnen sluiten. In plaats daarvan dient uw college het beoordelingskader, zoals uiteengezet in bovenstaande uitspraken, toe te passen. Dit beoordelingskader heeft de Rechtbank Limburg rechtstreeks ontleend aan de jurisprudentie van het Hof van Justitie, welke ook van toepassing is op Duitse Natura 2000-gebieden.

¹ Dit geldt bijvoorbeeld voor Natura-2000 gebied de Liefdinghsbroek. De gebiedsanalyse constateert voor meerdere stikstofgevoelige habitattypen een matige staat van instandhouding. De kritische depositiewaarde voor deze habitats wordt al jarenlang ruimschoots overschreden. Zie ook ECLI:NL:RBNNE:2021:1466, r.o. 5-5.4.3.

Kortom, gelet op bovenstaand en in samenhang met de eerdere ingediende zienswijze kunt u de vergunning zoals voorzien in het ontwerp-besluit niet verlenen en dient u over te gaan tot weigering van de aanvraag.

Hoogachtend,

Voorzitter van MOB

Bijlagen

1. *Effecten van stikstofdepositie nu en in 2030: een analyse*, [redacted], d.d. 16 maart 2021
2. Uitspraak Rb Limburg, 20 mei 2021, AWB/ROE 19/2260
3. Uitspraak Rb Limburg, 19 mei 2021, ROE 18/2813 Natuur SC